

Så började Olles och Bengtas liv tillsammans

Olle och Bengta träffas i Uppsala våren 1919

I februari 1919 var Olle på en "eftersläckning" på Smålands nation. Där träffade han Bengta och Dagmar, kamrater till system Kerstin på Fackskolan. Olle sammanfattar kärnfullt en spirituell konversation under dansen "Går fröken på dans- och förlovningskursen?" – "Jojomensan." – Bengta var spjuveraktig och klarade bra av den självsäkre studenten.

Olle tände inte genast, men tämligen snart. Olle och Bengta hade mycket roligt tillsammans och umgicks i en krets med Dagmar och Kerstin, som då sällskapade med sin kusin Bo Carstensen, samt vännen Åke Sjögren. Även Åke var övermåttan kär i Bengta. Olle och Åke blev rivaler om hennes gunst. Hon tyckte att Åke var lite för sentimental, men Olle var motsatsen. Bengta och Olle skämtade med honom och erkände att det inte var snällt. Men Olle och Åke som var verkligt förtroliga vänner, beslöt att verka på var sitt håll. Till slut hade Åke en uppgörelse med Bengta och stupar.

*Olle, Bengta, och Bo Carstensen, kusin till Olle
I bakgrunden övervakade av Dagmar, Bengtas syster, och Kerstin, Olles syster*

Påskan 1919 kunde Bengta inte resa hem utan låg kvar i Uppsala i spanska sjukan. Olle besökte henne ofta. Olle kunde inte undgå att se att hon ej hade några ömma känslor för honom. På en promenad, då hon tillfrisknat, blottade Olle sina känslor för henne och förklarade sin kärlek till henne, men hon ville vara fri och se livet och dess möjligheter först. De skiljs som vänner och umgås helt kamratligt under våren.

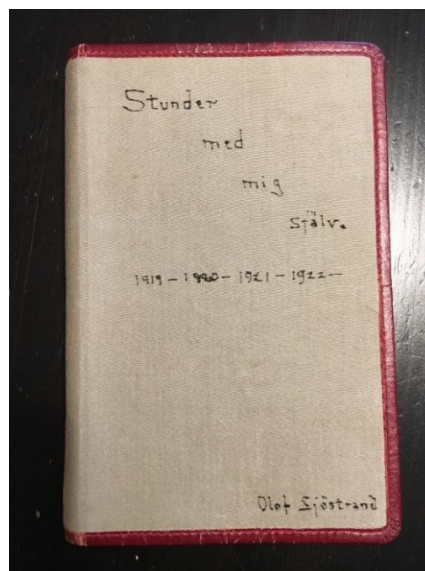
Kvällen före hennes hemresa den 6 juni hade de en ny uppgörelse, där Olle ville att hon skulle bli hans, att de skulle förlova sig då eller senare. Bengta sa tydligt ifrån, att hennes känsla för Olle ej var tillräckligt stark, men att hon inte hade någon tidigare förbindelse av allvarlig art. Hon var sval och sade att hon hade sånt fiskblod.

Den 6 juni 1919 Olle, Bengta, Kerstin, Dagmar och Bo

På järnvägsstationen i Uppsala var Olle med stor blomsterkvast och uppdragna mungipor. Det skulle alltså vara slut.

Men Olle kunde inte låta bli att tänka på henne. Han började att skriva dagbok *Stunder med mig själv* över den samvaro de haft. Han visar sina känslor och sin vanda och sin längtan efter henne. Han skriver utan kladd direkt och uppriktigt vad han tänker. Han kunde inte glömma Bengta. Han bevarar henne i sitt minne och skriver: "Jag gör ingenting för att träffa henne. Slumpen eller Försynen må leda allt. Skall hon bli min, så blir hon det. --- Aldrig skall jag tränga mig på henne. --- Den som lever får se. - Gud gav mig henne."

Olle kan inte glömma Bengta.

De brevväxlar - Bästa Bengta! - Bästa Olle!

Han skriver dikter till henne i dagboken. Han kallar henne sin gudinna och kanoniserar henne. Han gör ett försök att locka henne och Dagmar till vårbal Uppsala våren 1920, men Bengta skulle då ut på sin bildningsresa till London, Paris och Nizza tillsammans med Dagmar och en kamrat.

Så började OLLES och BENGITAS liv tillsammans

Olles tålmodiga och uthålliga kamp för att vinna Bengta

Var det en försynens skickelse att det fanns en ledig tjänst i Örebro, när han sökte sig ut på lärarbanan? Det kan ha varit lockande för honom att komma i Bengtas närhet. Men han avstod från att ta kontakt med henne under första höstterminen 1921. Först i januari 1922 besökte han Bengta på Tybble i sällskap med syster Kerstin och kusinen Bo, då de skulle träffa Bengta och Dagmar, kamraterna från Uppsalatiden. Allt var högst vardagligt. Han upprepade sitt mantra: ”Gode Gud, om Du finns, giv mig Bengta.” Sedan blev det promenader, valsverk (ibland med ringa nykterhetsgrad) och besök i familjen.

Oemotståndlig

Den 4 maj 1922 talade Bengta om en förälskelse i Norge, som hon inte kunde komma ifrån. Hon hade således ej talat sanning den 5 juni 1919 och väl var det, skriver Olle. Annars hade han gett upp. Hon fick då läsa hans dagbok, med alla hans själskval under de gångna tre åren och han tvingade henne att skriva till norrmannen. Det visade sig att guttens känsla tagit slut. - Sedan var det fram och tillbaka mellan de två och ibland visade hon verklig ömhet. Den 22 juli talade hon med sina föräldrar och de överlät åt henne att själv bestämma. Hon litade dock ej riktigt på sina känslor och inte heller på Olle, om han skulle bli god och trogen (även med avseende på sprit) och hon fablade ännu om sin norrman, men tyckte att Olle var intressantare. Han beslöt sig då att bli läkare för hennes vankelmod. Så småningom bara kysstes de och den 26 juli viskade hon i hans öra: ”Vi skola förlova oss. Jag är din.”

Förlovning

Den 29 juli 1922 på Olofdagen skedde förlovningen med middag på Tybble. Olle skrev: "Gud gav mig henne. Han har varit mycket nådig mot mig, då jag varit i fara och svårigheter. Utan Bengta hade jag kunnat bli ett alkoholistiskt vrak."

Svärfar Karl Karlsson höll ett kvickt och hjärtligt tal och hade ur källaren grävt fram några flaskor Assmannshausen, ett bornerande rödvin.

Förlovningstiden i Örebro 1922-1924

Olle blev mycket väl mottagen i familjen och bland släkt och vänner och deltog i de många ungdomsfesterna, alltid med dans.

Bengta reste på hösten 1922 till en flickpension Villa Vettra, nära Askersund, för att vara lärarinna i vävning, handarbete och franska. Hon var mycket stolt över sin inkomst som sparades till deras bosättning. Olle besökte henne då det var bal på villan, men hade annars sällan råd att besöka henne. För att vara helt ensamma träffades de i Askersund och åt middag med vätterröding på Stadshotellet, sade ömma ord och planerade framtiden. Olle var inte knusslig, trots att han hade det knapert.

Olle införlivades efter förlovningen i skolhushållet för Tage och Bengt på Drottning-gatan 5. Svärfar hälsade på varje dag och drack kaffe. Skolhushållet förestods av svärmors kusin Anna Larsson, en kvinna som till synes varken behövde mat eller sömn. Hon lagade god mat och på nätterna strök hon skjortor och stoppade strumpor. ”Han är underlig, den där Sjöstrand, han har tio frackskjortor men bara tre dagskjortor och dåligt med strumpor.” Senare bodde Anna en tid på 40-talet hos Olle och Bengta i Göteborg och hjälpte till i hushållet.

Nu var det slut med det stormiga utelivet för Olle med de unga kollegorna på gymnasiet. Han blev mer arbetsam, ordentlig och nästan absolutist. Söndagsmiddagar intogs på Tybble. Med svärfar intogs en sup i skåpet. Olle stod under viss uppsikt.

Saknaden efter Bengta var svår det året hon var i Askersund. Ensamheten var plågsam. Han skriver: ”Som väl är har jag en pappa, Bengtas pappa. Han är en man med stora mått, stor kropp, vida synpunkter, fri från småaktighet. Han är av storslagen läggning, en äkta svensk, djärv och förhoppningsfull trots krämpor och motgångar. Jag är glad att jag kan känna mig otvungen hos honom.” Olle fick till slut en fadersgestalt. Kontrasten till hans egen far är påtaglig.

Efter tiden i Askersund återvände Bengta till Tybble för att förbereda utstyrseln till det blivande hemmet med att väva dukar, lakan och handdukar. Hon var också skicklig i att sy och brodera.

Hon var tidigt en duktig amatörfotograf och lär själv ha kopierat fotografier.

Bengta och Olle på det sluttande planet

Bengtas och Olles bröllop

Olle och Bengta gifte sig i Almby kyrka 24 augusti 1924. Det var ett *litet* bröllop med endast familjemedlemmar på ömse sidor, eftersom Bengtas pappa var sjuk och dålig.

Foto Samuel Lindskog, Örebro

Bengtas och Olles bröllop 24 augusti 1924. Längst fram Karl, brudparet och Maria. Bakre raden: Bengtas syskon Dagmar, Bengt och Tage, Olles tre syskon och två svågrar Birger Sjöstrand, Claes Rehnvall, Brita Sjöstrand, Kerstin och Henning Juhlin, samt Bengtas bröder Åke och Torsten.

Torsten var just hemkommen från Japan, där han uthärdat och utmärkt sig med att hjälpa till vid den stora jordbävningen 1923. Kerstin och Henning hade gift sig veckan innan i Barnarp och var på bröllopsresa med sin Ford "Fådden". Med på resan som "femte hjul" var yngre system Brita. Olles syster Elsa kunde inte delta, då hon var på sjukhus med nyligen födde Claes-Bertil.

Telegram från Jeremias i Tröslösa

En lycka, som varar i alla väder,
som lyser och skimrar och hjärtat gläder.

Från Tybblevännen och skämtaren Gustaf Söderberg

Du Olle skall för flaskan stå
och Bengta skall ha hand om korken.
Sen skall ni välan laga så
att ni blir sams om storken.
Lycka, glädje, hälsans färg
önskar Gustaf Söderberg.

Så började OLLES och BENGTRAS liv tillsammans

Eva Lundell har i sin dagbok antecknat: "Bengtras och Olles bröllopsdag, högtidligt och trevligt. Och jag spelade bröllopsmarschen. Efteråt kaffe i trädgården, sen följde vi de nygifta till tåget och så tillbaka till Tybble och superade och dansade."

Olle och Bengta åkte till Järnvägshotellet i Hallsberg. Dagen därpå vidare söderut. På tåget träffade Olle en bekant från Växjötiden 1905. Olle presenterade sin fru och efter en stund frågade bekantingen: "Hur många barn har ni?" – "Inga." – "Det var sorgligt. Hur länge har ni varit gifta?" – "Sen i går."

Deras bröllopsresa fortsatte till Köpenhamn, där Olle beställt ett dyrt rum på Palace Hotel på Rådhusplatsen med fin utsikt. Bengta ändrade till ett enkelt på nedre botten utan badrum. Sedan vidare till Arild med några sköna dagar, innan de for till Göteborg. Där väntade deras liv med lägenhet på Tegnérsgatan 7 och lärartjänst på Chalmers Tekniska Institut.

Brudparet

Foto Samuel Lindskog, Örebro

Karl med sina söner samma dag, fr v Tage, Torsten, Åke och Bengt

